

ning, at en Lov, som gaar ud paa et saadant fuldstændigt Forbud, vilde kunne være enten en Handelsanbefaling for vort Natursmør i Udlandet eller en virkelig Garanti for dets Egthed. Jeg tror, at disse Betragtningssmaader ikke fuldstændig forkerte, man har deri et ganske feilt Syn paa, hvad i det Hele denne Lov betyder og kan udrette. Det kan aldrig være en saadan Lovs Betydning, at være nogen Handelsanbefaling for en Artikel. Sin anbefaling maa Artiklen selvfølgelig søge et helt andet Sted, ikke deri, at Loven siger, at Artiklen skal være ægte og skal være god, men deri, at den virkelig er ægte og god. Det er den eneste sande og naturlige anbefaling, der kan tænkes i Handelen. Det er vistnok Noget, man ikke behøver at belære Englænderne om, jeg beklager, at man behøver at belære de Danske derom. En virkelig Garanti kan en Forbudslov aldrig blive, den er en Garanti, forsaavidt man kan stifte dem for, at Overtræderen vil blive straffet, men den er ingen Garanti imod, at Overtrædelse vil kunne ske, det kan Lovgivningen ikke paa nogen Maade værdsætte ved Forbud eller Straffebestemmelser. Det kan kun tænkes, til en vis Grad i alt Fald, at en Garanti kan søges igjennem kraftige Kontrolbestemmelser, saadanne kunne til en vis Grad være en Garanti for, at Loven ikke overtrædes. Derfor finder jeg det fuldstændig rigtigt, at Kontrolbestemmelser findes i det foreliggende Lovforslag, og jeg skal paa det Bedste anbefale, at de Kontrolbestemmelser, der nu ere foreslaaede af Regjeringen, vedtages, og at man ikke søger at svække dem. Jeg tror, at den høitærede Indenrigsminister havde fuldkommen Ret, i den Betragtning, han gjorde gjældende i sit forrige Foredrag, at den bestaaende Lov slet ikke har spillet nogen Rolle med Hensyn til Udviklingen af vor Smørhandel i England; det tror jeg er en fuldkommen rigtig Sætning, det har naturligvis været ganske andre Faktorer, der have fremkaldt den; men jeg tror ligesaa sikkert, at denne Lov, vi her vedtage, heller ikke paa nogen Maade kan faae nogen som helst Indflydelse paa Handelsomsætningen med England, hvis Varerne i sig selv egne sig dertil. Jeg tror, at det er den rette Vandbrugsinteresse ikke at kæmpe for Lovforanstaltninger som disse, men at gjøre Varerne selv saa gode som mulig.

Det rene Forbud mod Kunstsmørrets Eksistens er, som sagt, væsentlig et overbundet Standpunkt, og i Stedet derfor er nu traadt et Forsøg paa at opnaa det samme igjennem et Forbud mod Udførsel, men jeg tror, at det er et ligesaa unyttigt og forfeilet Forbud, som derved tilsigtes. Det er jo ogsaa ganske mærkeligt, at det Eneste, som paaberaabes til Støtte derfor, er, at Kunstsmørrets samtidige Affætning i England ved Siden af Natursmørret skulde overføre en Mistanke fra den ægte Vare til den uægte; men det er mig en aldeles ufatteligt Tankegang. De to Varer ville selvfølgelig, naar de fremtræde i England, den ene som Natursmør og den anden i Fremtiden som Margarine, slet ikke kunne overføre nogen Mistante den ene paa den anden; thi der vil ingen Mistante hvile paa Margarine, der ikke udgiver sig for Andet, end den er, og altsaa kan der ingen Mistante overføres paa Natursmørret. Disse to Stoffer kunne udmærket godt ligge ved Siden af hinanden uden at fortræde hinanden. Derimod kan jeg skimte en anden Grund, en Sætning i Mindretallets Motivering, som ogsaa betegner for mig den ganske mærkværdige Bending, der er foregaaet fra 1ste Behandling og til den nærværende i de Betragtningssmaader, der ere gjorte gjældende her i Salen og endog af et ganske bestemt enkelt Medlem; det er Spørgsmaalet om Bestyttelse. Den Gang, da vi ved 1ste Behandling diskuterede dette Spørgsmaal her i Salen, blev det paa det Allerkraftigste gjort gjældende af det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Ledreborg), at her var slet ikke Tale om nogen som helst Bestyttelse. Der var Tale om alt muligt Andet, men ikke om Bestyttelse af Natursmørret, nei, det var saa langt fra som vel muligt. Det ærede Medlem hittede, at det var rent forkerte Doktriner og Theorier, der indlod sig paa Bestyttelse, nei, Gud bevare os, her var Tale om maaste at sikkre det noget mod indenlandsk Vædrageri, men Bestyttelse var der under ingen Omstændigheder Tale om. Nu høre vi i Dag til vor største Forbauselse det samme ærede Medlem uførlig docere for os Doktriner om Bestyttelsesystemet, og nu er det dem, der ere de eneste saliggjørende, dem, efter hvilke hele dette Forhold skal opfattes. Nu skal det være Bestyttelse Altsammen, og